

ledet til den under 16. Februar d. A. afsluttede vedvarende Voldgiftskonvention, der nu forelægges Rigsdagen til Beslutning. Denne Konvention gaar vel ikke paa langt nær saa vidt i at gøre Anvendelse af Voldgift obligatorisk som den mellem Danmark og Nederlandene afsluttede, men den angiver dog nogle ubetinget obligatoriske Voldgiftstilfælde, ligesom den ogsaa paa andre Punkter indeholder fyldigere Bestemmelser end den fransk—engelske Voldgiftsoverenskomst. Saaledes forbeholder Artikel 2 enhver af Parterne selv at afgøre, om nogen af de i Artikel 1 nævnte Restriktioner er anvendelig i det enkelte Tilfælde, hvorved enhver Diskussion om

dette Punkt vil være udelukket. Endvidere opregnes i Artikel 3 visse Klasser af Tilfælde, i hvilke Parterne ikke skulle kunne skyde sig ind under de forannævnte Restriktioner, men ere ubetinget bundne til at gaa til Voldgift. Endelig er, i Artikel 5, indsat en Bestemmelse, der, i Lighed med den i den dansk-nederlandske Traktat indeholdte, har til Formaal at sikre imod en Forrykkelse af Landets Domstoles Kompetence. I Sammenligning med hvad der saaledes er opnaaet maa der tillægges den Omstændighed mindre Betydning, at Bestemmelsen i Artikel 3 ikke, som ønsket fra dansk Side, er blevet mere omfattende.